

Arrest

nr. 62 960 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 april 2011 en van het bevel van 1 april 2011 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2011 dient verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.03.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

B.H. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te A.H. op 01.01.1970

Adres (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n; de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 25/02/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.

(...).”

Op 1 april 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...).”

2.Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Het middel bestaat uit een schending van art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat, verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat in de aanvraag, onder de vorm van een medisch getuigschrift, geen uitspraak zou zijn gedaan omtrent de graad van de ernst van de ziekte.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Hierboven is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij meent dat in de aanvraag en meer bepaald in de medische getuigschrift geen uitspraak wordt gedaan omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Nochtans wenst verzoeker op te merken dat zulks weldegelijk het geval is.

Het medisch attest dd. 25.02.2011 stelt immers duidelijk dat er sprake is van psychose en schizofrenie (met als symptomen: desorganisatie, verwardheid, hallucinaties, psychosociale problematiek), waarbij een opname in de psychiatrische dienst is geïndiceerd én de voorziene duur van de noodzakelijke

behandeling 'zo goed als levenslang' wordt geacht. Aldus moet worden aanvaard dat er in het medisch attest - minstens impliciet - drie aanwijzingen vermeld staan omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hef is dan ook geheel onduidelijk dat verwerende partij hierin niet de ernst van de ziekte zou kunnen zien. Dat wanneer in het medisch attest dd. 26.02.2011 (hierin bijgetreden door het attest dd. 17.02.2011 van psychiater Dr. D. W.) vermeld wordt dat een opname in een psychiatrische dienst geïndiceerd is, zulks weldegelijk een indicatie van de ernst van de ziekte vormt. De huisarts van verzoeker heeft bovendien zowel de diagnose en actuele behandeling minutieus omschreven, alsook de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling zou worden stopgezet. In dat laatste geval, zo vervolgt het medisch attest, zouden de symptomen van schizofrenie immers toenemen waardoor een normaal functioneren in de maatschappij onmogelijk wordt. Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zich niet in de plaats van de verwerende partij mag stellen bij de beoordeling van de ernst van de ziekte, moet in casu de kennelijke onredelijkheid van de onontvankelijkheidsbeslissing worden aangenomen, aangezien verwerende partij ondanks de duidelijke aanwijzingen in het medisch attest dd. 25.02.2011 toch van oordeel is dat geen melding wordt gemaakt van de ernst van de ziekte. Dat het verplicht medisch getuigschrift tot slot ook geen melding maakt van de expliciete vermelding van de graad van ernst, doch enkel van de beschrijving van de ernst van de aandoening. Tot slot is het onduidelijk op welke wijze de graad van ernst nog meer kon worden benadrukt door de geneesheer. Dat nergens is vereist dat de graad van ernst cijfermatig, dan wel aan de hand van (vergrotende of overtreffende) adjectieven zou moeten worden aangeduid. Dat verwerende partij geenszins met de nodige redelijkheid haar beslissing heeft genomen en het middel derhalve ernstig is."

2.1.2. In de nota verwijst de verwerende partij naar de nieuwe tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en in werking getreden op 10 januari 2011. De verwerende partij stelt dat het aan verzoeker toekomt om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker legde bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift voor van 25 februari 2011. Dit medisch attest vermeldt als antwoord op de vraag naar ondermeer de aard en de ernst van de aandoening de aard van de ziekte en de symptomen, op de vraag naar de behandeling van de aandoening wordt aangegeven dat de behandeling gestart werd op 24 december 2010, wordt de medicatie vermeld en wordt de hospitalisatie van verzoeker vermeld. Er wordt aangegeven dat een opname in een psychiatrische dienst aangewezen is en dat de voorziene duur van behandeling levenslang is.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet betwist dat de ernst van de ziekte als dusdanig niet expliciet vermeld wordt, maar meent deze te kunnen afleiden uit de beschrijving van de medische aandoening. De verwerende partij meent dat verzoeker hierin niet kan gevolgd worden omdat uit de wet blijkt dat het om drie cumulatieve voorwaarden gaat: de ziekte moet vermeld worden, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De verwerende partij bevestigt dat de gestelde diagnose op het eerste gezicht een ernstige ziekte lijkt, maar ze verduidelijkt dat deze psychische aandoening voorkomt in verschillende vormen en gradaties en navenant wordt behandeld aan de hand van een bepaalde dosering van medicatie.

De verwerende partij wijst erop dat in het geval van verzoeker, die 41 jaar oud is, de diagnose blijkbaar pas recent is gesteld, dat de behandeling is gestart op 24 december 2010, dat er sprake is van een inname van verschillende medicamenten en dat er een driedaagse hospitalisatie is geweest. Het is dan ook aan de behandelende arts om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals overigens duidelijk wordt omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verdere beoordeling van de vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de staatssecretaris of zijn gemachtigde en niet door de verwerende partij. Het volstaat dan ook niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker heeft op 2 maart 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Sinds 10 januari 2011 luidt artikel 9ter van de vreemdelingenwet als volgt:

“Art. 9ter

§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig [artikel 20](#) van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in [artikel 9bis](#), § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in [artikel 55/4](#).

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde, niet voldoet aan artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet: het beantwoordt niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, het vermeldt niet de graad van ernst van de ziekte.

In het middel voert verzoeker aan dat het medisch attest van 25 februari 2011 melding maakt van de aandoening met haar symptomen, waarbij een opname in de psychiatrische dienst is aangewezen en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 'zo goed als levenslang' wordt geacht. Verzoeker meent dat daarom moet worden aanvaard dat er in het medisch attest minstens impliciet drie aanwijzingen vermeld staan omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat het hem niet duidelijk is dat de verwerende partij hierin niet de ernst van de ziekte zou kunnen zien. Verzoeker meent dat wanneer in een medisch attest vermeld wordt dat een opname in een psychiatrische dienst aangewezen is, zulks weldegelijk een indicatie van de ernst van de ziekte vormt.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het medisch attest van 25 februari 2011, dat verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag het volgende vermeldt: "*Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend*". De drie namen van de aandoeningen van verzoeker werden ingevuld, bij de eerste twee aandoeningen worden er drie symptomen opgesomd en er wordt toegevoegd dat er psychosociale problematiek is. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie) en de datum van het opstarten van de behandeling. Tevens wordt melding gemaakt van een hospitalisatie van drie dagen en dat opname in een psychiatrische dienst is aangewezen. De voorziene duur van de noodzakelijke behandeling is zo goed als levenslang.

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij "*diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen*" enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn en wat de symptomen ervan zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris, en het steunt op een correcte feitenvinding, om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de overige vermeldingen in het medisch attest, zeker uit de vermelding dat opname in een psychiatrische dienst is aangewezen, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen van het medisch attest.

Verzoeker wijst op de bewoordingen van punt B. van het standaard medisch attest, namelijk een gedetailleerde beschrijving van de "aard en de ernst" van de aandoening, zodat het in te vullen medisch attest ook geen melding maakt van de expliciete vermelding van de "graad van ernst". Deze opmerking van verzoeker toont echter de onwettigheid van het motief van de bestreden beslissing niet aan, nu verzoeker zelf niet ontkent dat de "ernst" van de aandoening niet afzonderlijk wordt vermeld in het medisch attest maar zou moeten blijken uit andere vermeldingen in het attest.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin

vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in het vierde lid van § 1 voorschrijft *“Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* en in § 3, 3° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”* Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat in het medisch attest de graad van ernst van de aandoeningen niet afzonderlijk wordt vermeld. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van de verwerende partij om te oordelen dat de aanvraag *in casu* onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatsecretaris van Migratie- en asielbeleid van 15.03.2011 met name het bevel om het grondgebied te verlaten:

Het middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van artikel 9ter Vw, en van artikel 3 EVRM, doordat, verwerende partij bij het opleggen van haar bevel om het grondgebied te verlaten genomen in het kader van de medische regularisatieprocedure geenszins rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker.

Hierboven blijkt duidelijk dat er geenszins sprake is van een correct gemotiveerde (on)ontvankelijkheidsbeslissing. Thans beroepen verzoeker zich tevens op artikel 3 EVRM (m.n. het verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling).

De Europese Commissie voor de Rechten van de Mens verstond hieronder: “a lack of proper care in a case where someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount to treatment contrary to Article 3”,

In casu bevindt verzoeker zich in een ernstige medische situatie, zoals blijkt uit de talrijke medische attesten die verzoeker heeft overgemaakt.

Aldus zou dan ook sprake zijn van een onmenselijke behandeling wanneer verzoeker grondgebied dient te verlaten en niet verder zou kunnen genieten van de medische zorgen in België.

Dat de bestreden beslissing evenwel geenszins met de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid genomen, aangezien niet is nagegaan of bij afwezigheid van behandeling de ziekte dreigt te verslechteren en/of gespecialiseerde zorgverstrekking noodzakelijk is.

Zulks werd nochtans in het medisch attest ingeroepen.

Aldus is bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins rekening gehouden met de medische toestand van verzoeker.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker het al dan niet ontvankelijk zijn van de aanvraag verwacht met het onderzoek ten gronde. Het argument dat verzoekers ziekte niet onderzocht werd, kan *in casu* niet dienstig worden ingeroepen omdat het onderzoek ten gronde nog niet heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij wijst op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden. Dit heeft niet als gevolg dat zijn aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard. Het treffen van een beslissing tot onontvankelijkheid vormt op zich geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker kan in iedere hypothese eventuele medische elementen doen gelden in het raam van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of zijn ziekte dreigt te verslechteren bij afwezigheid van behandeling, wijst de Raad op de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren in bepaalde welomschreven gevallen, en dat *in casu* zulk een geval van toepassing was. Het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag was bijgevolg nog niet aan de orde. De beoordeling van het risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, betreft de gegrondheid van de aanvraag en gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de staatssecretaris of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. De bestreden beslissing die enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, diende hierover bijgevolg niet te motiveren.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat er sprake zou zijn van een onmenselijke behandeling wanneer hij het grondgebied dient te verlaten en niet verder zou kunnen genieten van de medische zorgen in België. Hij verwijst naar het reeds voorgelegde medisch attest waaruit blijkt dat bij afwezigheid van behandeling de ziekte dreigt te verslechteren en dat gespecialiseerde zorgen noodzakelijk zijn.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen, bij het geval van een beslissing tot ontvankelijkheid:

“(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

A. DE SMET